

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 180/2017
14.03.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Зорана Таталовића, председника већа, Радмиле Драгичевић-Дичић, Маје Ковачевић-Томић, Соње Павловић и Биљане Синановић, чланова већа, са саветником Олгицом Козлов, записничарем, у кривичном предмету окривљеног Радована Милосављевића, због кривичног дела тешко убиство из члана 114. тачка 4. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, адвоката Јована Тирића, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Београду К 90/14 од 25.12.2015. године и Апелационог суда у Београду Кж1 1481/16 од 21.12.2016. године, у седници већа одржаној 14.03.2017. године, једногласно је, донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Радована Милосављевића, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Београду К 90/14 од 25.12.2015. године и Апелационог суда у Београду Кж1 1481/16 од 21.12.2016. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду К 90/14 од 25.12.2015. године, окривљени Радован Милосављевић оглашен је кривим због извршеног кривичног дела тешко убиство из члана 114. тачка 4. КЗ и осуђен на казну затвора у трајању од 15 година у коју му је урачунато време проведено у притвору од 02.12.2013. године па на даље, док је оштећена АА упућена на парницу ради остварења имовинскоправног захтева, а трошкови кривичног поступка пали су на терет буџетских средстава суда.

Пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 1481/16 од 21.12.2016. године усвајањем жалбе Вишег јавног тужиоца у Београду преиначена је пресуда Вишег суда у Београду К 90/14 од 25.12.2015. године, у погледу одлуке о кривичној санкцији, тако што је тај суд окривљеног Радована Милосављевића, због извршеног кривичног дела тешко убиство из члана 114. тачка 4. КЗ, за које је првостепеном пресудом оглашен кривим, осудио на казну затвора у трајању од 20 година, у коју му је урачунато време проведено у притвору од 02.12.2013. године до упућивања на издржавање казне, а најдуже до истека изречене казне, док су жалбе окривљеног и његовог браниоца одбијене као неосноване и првостепена пресуда у преосталом непреиначеном делу, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, бранилац окривљеног Радована Милосављевића, адвокат Јован Ћирић, поднео је захтев за заштиту законитости због повреда кривичног закона, одредбе члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП и одредбе члана 439. тачка 2) ЗКП, све у вези са одредбом члана 485. став 4. ЗКП, уз предлог Врховном касационом суду да побијане пресуде укине и предмет врати на поновно одлучивање.

Врховни касациони суд је, у смислу члана 488. став 1. ЗКП, након достављања примерка захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, одржао седницу већа, у смислу члана 490. ЗКП, о којој није обавестио Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, налазећи да њихово присуство седници већа није неопходно и да није од значаја за доношење одлуке, на којој седници је размотрио списе предмета са пресудама против којих је захтев поднет, те је по оцени навода и предлога у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости није основан.

Поднетим захтевом браниоца окривљеног Радована Милосављевића се указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП наводима да је Виши суд у Београду у потпуности изменио чињенични опис радњи извршења кривичног дела у односу на чињенични опис из оптужнице. Тиме што је унео другачији опис околности и елементе кривичног дела крађе, који у оптужном акту нису постојали, првостепени суд је прекорачио оптужницу. Поређењем диспозитива оптужнице и изреке пресуде уочава се значајна разлика у опису животног догађаја и радњи извршења кривичног дела, а нарочито у погледу умишљаја и намере прибављања имовинске користи, чиме се суд прво ставио у улогу тужиоца, а затим у улогу суда.

Врховни касациони суд ове наводе у захтеву браниоца окривљеног оцењује као неосноване. Окривљени Радован Милосављевић је оглашен кривим за суштински идентичне радње и догађај који му је оптужним актом јавног тужиоца стављен на терет. Наведеним поступањем, за које је првостепени суд овлашћен, чињенични опис је прилагођен чињеничном стању утврђеном на основу доказа, које је суд извео у законито спроведеном поступку, на главном претресу. Из истих разлога и на исти начин првостепени суд је у изреку пресуде унео и речи: „а затим је прегледао фиоке и ормане у другим двома собама у кући у намери да пронађе и одузме још новца и да његовим присвајањем прибави себи не малу противправну имовинску корист“, уместо речи: „и потом извршио преметачину осталих просторија у стану у којима није нашао новца“, те су супротни наводи у захтеву да је тиме у изреку првостепене пресуде унет опис битних обележја кривичног дела крађа који опис није постојао у оптужници, оцењени као неосновани.

Такође, како је ова битна повреда одредаба кривичног поступка истицана и у поступку по редовном правном леку, Врховни касациони суд прихватајући разлоге жалбеног суда, дате на страни 3 другостепене пресуде, на исте упућује на основу члана 491. став 2. ЗКП.

Врховни касациони суд, као неосноване, оцењује и наводе у поднетом захтеву којима се указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП уз дато образложење да је пре свега, Виши суд у Београду погрешно када је окривљеног Радована Милосављевића огласио кривим за извршено кривично дело тешко убиство из члана 114. тачка 4. КЗ уместо за кривично дело убиство из члана 113. КЗ. По ставу одбране окривљени је имао намеру да себи прибави малу противправну имовинску корист на шта указује чињеница да ништа друго из стана оштећене није узео и присвојио, осим две новчанице од по 20 евра.

Како су идентични наводи везано за предметну повреду кривичног закона истицани и у поступку по редовном правном леку, Врховни касациони суд прихватајући разлоге жалбеног суда, дате на страни 3 другостепене пресуде, као довољне, јасне и аргументоване, на исте упућује на основу члана 491. став 2. ЗКП.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је, на основу одредаба члана 30. став 1. Закона о уређењу судова, применом члана 491. став 1. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

**Записничар-саветник,
Олгица Козлов, с.р.**

**Председник већа-судија,
Зоран Таталовић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић